

Khi Xếp Chơi Phây...

Truyện kể của Song Hà

Cả công ty bỗng dưng xôn xao vì sếp bắt đầu dùng phây. Sáng nay họp giao ban, sếp bảo:

- Để chị về đăng ký cái phây chứ không lạc hậu mất, chuyện gì cũng bảo đọc trên phây, thấy trên phây, nhiều khi các cô nói xấu chị trên phây mà chị không biết cũng nên. Trưa sếp gọi điện cho cậu điện nước của công ty.
- Này sao chị không vào được phây?
- Thế chị đã đăng ký tài khoản chưa? Cậu điện nước hỏi.
- Thì chị gõ họ tên và ngày tháng năm sinh vào 2 ô để trống rồi “en to” cái mà nó im re không cho chị vào. Hay tại mình chưa đưa phong bì cho bọn phây nhỉ?
- Dạ để tí em lập cho.
- Ừ nhanh lên nhé, để chị viết bài về cái TPP phát. Sáng nay đi ăn bún thấy chúng nó bóng bàn về TPP kinh quá, mà thực ra TPP là “thực phẩm phân phối” chứ có gì lạ đâu! Nhanh nhá!

Cuối cùng thì sếp cũng có phây. Sau khi add tất cả 64 nhân viên và một mớ người khác vào, sếp bắt đầu thử. Đầu tiên nhờ đứa cháu chụp cho cái ảnh đang ngắm hoàng hôn rồi post lên. Like điên đảo luôn. Đứa nào like nhanh nhất chị ghi vào sổ. “*Thúy Hương phòng tài vụ like sau 2 giây. Bạch Tuyết phòng nhân sự like sau 4 giây. À sao chưa thấy đám con Huệ, con Minh còn nhỉ? Cả thằng Tùng lái xe và con Na vệ sinh nữa, chúng đâu cả rồi? Thật không thể chấp nhận được.*”

Cậu quá sếp gọi mấy đứa ra hỏi:

- Này sao thiếu 2 nai, con Na với thằng Tùng giận gì chị mà không thấy nai ảnh của chị?

Đồng chí văn thư bảo:

- Dạ, đồng chí Tùng dùng điện thoại cục gạch 1280 không vào mạng được, còn đồng chí Na vệ sinh đang cho con bú, với lại nó không chơi phây chị ạ.

Sếp nhăn mặt nói:

- Phải quán triệt mới được, thế kỷ 21 rồi mà lạc hậu.

Mới chơi nên sếp rất hào hứng. Cứ 30 phút sếp lại up cái ảnh. 70 phút sếp đăng một tút. Đi làm tóc về sếp up 12 ảnh, viết mấy câu buồn bã “*Minh già thật rồi*”. 64 like, vô số comment.

- Chị ơi trẻ quá.
- Tóc đẹp lắm chị ạ..
- Đẹp đẹp chị ơi.

Gọt xoài đứt tay, sếp up 4 ảnh, viết tút “*Vết thương nào rồi cũng sẽ lành phải không anh?*” 58 like. 42 comment với chia sẻ.

- Chị ơi, chị làm sao thế?
- Thương chị quá, ôm chị thật chặt.
- Cố lên chị, bọn em luôn đứng bên chị.

Đang ngồi đếm nai (like) chợt có đứa nhảy vào comment “*Cho chết mẹ con khom già đi*”. Đọc xong sếp tím mặt rút ngay phích cắm điện. Lát sau len lén bật máy tính lên vẫn thấy comment lúc nãy chưa biến mất, sếp gọi ngay cho cậu điện nước.

- A lô Hoạch hả em, lên ngay, lên điều tra xem đứa nào nó chửi chị này.

Đồng chí Hoạch chạy lên. Sếp chỉ vào nick chửi mình, hỏi:

- Chú xem nó thuộc ban nào, bộ phận nào mà dám xúc phạm chị?

Đồng chí Hoạch ngó qua, bảo:

- Dạ đứa này không thuộc biên chế công ty mình.
- Thế nó ở đâu ra?
- Dạ, nó là bọn trên mạng thôi chị.
- À thế hả, giờ làm sao cho nó biến mất hộ chị.

Đồng chí Hoạch dí chuột xóa comment xong dặn:

– Lần sau đưa nào chửi chị, chị cứ lóc lại là xong.

Sếp tròn mắt:

– Lóc là sao em?

– Dạ là khóa lại đó chị, như ta khóa cửa phòng không cho người lạ vào í.

– Thế à, thế cái khóa ấy nó bán ở đâu để lát chị bảo tài vụ chi tiền nhờ chú mua cho chị một cái?

– À cái đó không mất tiền.

Sếp gật gật, nói:

– Nhưng chị hỏi cái, đưa này chửi chị, con cái nhà ai cậu biết không?

– Dạ, em chịu.

– Ừ thế thì thôi, đồ vô văn hóa.

Tối về sếp thông báo trên cây thẳng út 4 tuổi đau bụng. 61 like.

– Chị ơi chị chụp phân của bé lên em nhờ chồng em là bác sỹ khoa tim mạch xem hộ cho.

– Đợi tí để chị bảo nó ị đã.

10 phút sau chị tương quả hình rất diễm lệ lên tường, tất nhiên là sản phẩm của cậu út. Lại 61 like. Rất nhiều comment nức nở khen:

– Em thấy phân đẹp mà chị ơi.

Thậm chí có nick xuýt xoa bình luận:

– Nói không phải nịnh... chứ trông như một kiệt tác điêu khắc chị ạ.

Đồng chí Na mới lập nick cũng lao vào trầm trồ:

– Em ngồi đếm được cả thấy 7 màu chị ơi, em thật nhìn rục rỡ như cầu vồng ấy.

Sếp ửng lấm, bảo:

– Để mai chị đi siêu âm trĩ của chị rồi up lên nhờ mọi người cho ý kiến cái luôn. Biết hay thế này chị dùng cây lâu rồi!”

Song Hà